

S

yg. akt: I C 539/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Halina Sekuła
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Delimata

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2023 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. Z.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powódki J. Z. kwotę 5.872,79 zł (słownie: pięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt dwa złote 79/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2017 r. do dnia zapłaty, w tym kwotę:

a) 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia,

b) 872,79 zł tytułem odszkodowania;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. nakazuje ściągnąć od powódki J. Z. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 3.390,02 zł (słownie: trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt złotych 02/100) tytułem brakującej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych;

IV. zasądza od powódki J. Z. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.552,19 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt dwa złote 19/100) tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania.

Sędzia

Sygn. akt I C 539/19

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 28 września 2023 r.

Powódka J. Z. pozwem z 16.08.2018 r. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 30.000 zł, tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 06.10.2017r. do dnia zapłaty, zwrotu kosztów procesu oraz dopuszczenie zawnioskowanych dowodów.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 09.08.2017r. kierujący samochodem marki I. (...) nie dostosował prędkości oraz odległości od poprzedzającego go pojazdu i uderzył w pojazd marki B. o nr rejestracyjnym (...) prowadzonego przez powódkę, która prawidłowo poruszając się wykonywała manewr skrętu w lewo, pasażerką samochodu powódki była jej matka L. U..

Powódka po zdarzeniu odczuwała mocne bóle głowy, brzucha, zauważyła znacznie posiniaczone nogi. Po przeprowadzeniu badań okazało się, iż doznała ona skręcenia kręgosłupa szyjnego, na który został założony kołnierz ortopedyczny. Powódka podjęła leczenie w (...), Poradni Laryngologicznej, Poradni Neurologicznej, Poradni Chirurgicznej oraz (...).

Powódka miała lęki przed prowadzeniem pojazdu, koszmary nocne. W związku z tym poniosła konieczne koszty leczenia.

Ponadto powódka wskazała, iż w dniu zdarzenia miała umówione spotkanie w sprawie pracy w firmie (...), w skutek przedmiotowego zdarzenia nie miała możliwości stawiennictwa i utraciła możliwość osiągnięcia dochodu.

Powódka po wypadku przez długi okres pozostawała na zwolnieniu lekarskim nie będąc zdolna do podjęcia jakiegokolwiek pracy.

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Szkada została zgłoszona do ubezpieczyciela, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego zaproponował symboliczną kwotę 600 zł tytułem zadośćuczynienia.

W ocenie powódki zaproponowane przez pozwanego zadośćuczynienie jest niewspółmierne do poniesionych kosztów, które poniosła. Powódka wskazała, iż w związku z obrażeniami ciała jakie doznała pozostawała w stałym leczeniu, poniosła koszty leczenia oraz dojazdu na wizyty lekarskie w łącznej wysokości ok. 747 zł.

Powódka J. Z. wniosła o zapłatę kwoty 30.000 zł tytułem łącznie zadośćuczynienia i odszkodowania w związku z wypadkiem, który miał miejsce w dniu 09.08.2017r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23.10.2017r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy w Krośnie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 13.02.2019r., sygn. akt I Nc 254/19, uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) S.A. w W. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 12.04.2019r. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż w toku likwidacji szkody dokonał analizy przesłanej przez powódkę dokumentacji medycznej i nie znalazł podstaw do zmiany wcześniejszej decyzji, ponadto wskazał, iż po zleceniu wydania opinii medycznej przez pozwanego biegły J. M. stwierdził jednoznacznie, iż przedmiotowe zdarzenie szkodowe pozostało bez wpływu na funkcjonowanie organizmu powódki, zdarzenie nie wywołało u niej trwałych następstw i jest ona w pełni zdolna do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

W dniu 09.08.2017 r. doszło do wypadku drogowego, spowodowanego przez osobę posiadającą ubezpieczenie OC u pozwanego. Sprawca zdarzenia prowadził samochód I. (...) z nadmierną prędkością, co spowodowało, że uderzył w bok samochodu, którym kierowała J. Z.. Siła uderzenia była tak duża, że jej auto zostało przesunięte do rowu.

Powódka podróżowała wraz z pasażerem (matką), po uderzeniu samochód znajdował się w pozycji pochyłej, powódka znajdowała się na górze a pasażer na dole. Na miejsce zdarzenia przyjechała policja, straż i karetka pogotowia. Poszkodowana bezpośrednio po zdarzeniu odczuwała mocne bóle głowy, ból kręgosłupa szyjnego, ból nogi, ból klatki piersiowej od szarpnięcia pasem. Po zdarzeniu odmówiła zabrania przez karetkę do szpitala, gdyż była w szoku i myślała, że ten ból przejdzie.

Wieczorem ból się nasilił, ale z uwagi na to, iż nie miała z kim zostawić małego dziecka nie mogła jechać do szpitala, wzięła środki przeciwbólowe jednak ból w dalszym ciągu nie ustąpił i następnego dnia rano udała się do szpitala.

Po przeprowadzeniu badań okazało się, że doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego, na który został założony kołnierz ortopedyczny. Powódka po zdarzeniu podjęła leczenie w (...), Chirurgicznej, Laryngologicznej i (...). Miała lęki przed prowadzeniem pojazdu, koszmary nocne.

Powódka z uwagi na utrzymujący się ból odbyła zabiegi rehabilitacyjne, ponadto korzystała z prywatnych konsultacji medycznych. Po wypadku wioził ją mąż, tata, potem musiała się przełamać i zaczęła jeździć samochodem. Powódka w związku z wypadkiem przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Przed wypadkiem była osobą w pełni sprawną, przebywała za granicą w celach zarobkowych, po powrocie do kraju była osobą poszukującą pracy. Powódka w dniu zdarzenia miała umówione spotkanie w sprawie pracy w firmie (...) – Z. (Ł. L.) na stanowisko (...) Usług (...), jednak w skutek przedmiotowego zdarzenia nie miała możliwości stawiennictwa i utraciła możliwość osiągnięcia dochodu. Po wypadku przez długi czas przebywała na zwolnieniu lekarskim nie będąc zdolna do podjęcia jakiejkolwiek pracy.

Biegły sądowy z zakresu (...) po zapoznaniu się z dokumentacją zalegającą w aktach sprawy nie stwierdził u powódki trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Wskazał, iż z ortopedycznego punktu widzenia, obrażenia ciała, jakich powódka doznała w wypadku z dnia 09.08.2017r. były powierzchowne. Wiodącym, obok potłuczeń wielomiejscowych, w tym stłuczenia głowy, było skręcenie kręgosłupa szyjnego w mechanizmie urazu whiplash. Wskazał również, iż według klasyfikacji Q. Taks F. był to uraz na pograniczu 0° i 1° w tej najpopularniejszej w świecie klasyfikacji takiego typu urazów; nie pozostawił żadnych trwałych następstw poza skręceniem kręgosłupa szyjnego. W ocenie biegłego w czasie wydawania opinii (2021r. 3 lata po zdarzeniu) pod względem ortopedycznym doszło do całkowitego ustąpienia następstw wypadku, a rokowania na przyszłość są bardzo dobre.

Biegły sądowy z zakresu psychiatrii lek. med. T. A. (1) w opiniach sporządzonych wraz z biegłą psycholog mgr. N. A. (1) po przeprowadzeniu badania psychologicznego, poczynionej obserwacji i dokonaniu analizy dotychczasowej dokumentacji medycznej wskazały, iż u powódki po wypadku z dnia 09.08.2017 r. nie występowały nasilone, negatywne skutki zdarzenia. Powódka przez krótki czas odczuwała dyskomfort psychiczny związany z wypadkiem. Zgodnie stwierdziły, że z psychiatrycznego i psychologicznego punktu widzenia, w czasie badania tj. 2021r., nie obserwuje się nasilonych negatywnych skutków wypadku. Funkcjonowanie powódki jest prawidłowe, powódka realizuje się zawodowo, rodzinnie i społecznie. Rokowania są pozytywne, a jeżeli w przyszłości wystąpią u powódki jakiegokolwiek zaburzenia, nie będą one miały związku ze zdarzeniem z dn. 09.08.2017 r. Podsumowując zgodnie stwierdziły, iż z przyczyn psychologicznych i psychiatrycznych u powódki J. Z. nie występuje trwały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym.

Biegły sądowy lek. med. A. W. (1) w opinii z dnia 08.02.2023r. stwierdził, iż w wyniku zdarzenia z dnia 09.08.2017r., nie nastąpiło uszkodzenie bądź naruszenie struktur nerwowych obwodowego układu nerwowego tj. nerwów rdzeniowych, korzeni nerwowych czy też nerwów odwodowych oraz struktur nerwowych ośrodkowego układu nerwowego tj. rdzenia kręgowego odcinka szyjnego lub mózgowia. Wskazał również, iż wskutek przedmiotowego zdarzenia w zakresie stanu neurologicznego, nie wystąpią w przyszłości żadne niepożądane skutki i objawy chorobowe.

Dowód : dokumenty zalegające w aktach sprawy, zeznania świadka L. U. – k. 93-94., opinia biegłego M. B. (1) – k. 105-114, k. 153-156 , opinia biegłej psychiatry lek. med. T. A. (1) i psycholog mgr N. A. (1) - k. 133-136, opinia k. 178-183, opinia biegłego lek. med. A. W. (1) k. 196-198, zeznania powódki – k.218.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka L. U., gdyż są one spójne, logiczne, wyczerpujące, uzupełniają się wzajemnie oraz z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Za wiarygodne należy uznać również zeznania powódki. Dotyczyły one okoliczności wypadku z dnia 09.08.2017 r., poczucia krzywdy, bólu i cierpienia, jakich doznała powódka po tym zdarzeniu, jej samopoczucia, lęków. Sąd przeprowadził także dowód z dokumentów w postaci akt szkodowych, autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez strony.

Dowody z dokumentów nie budzą żadnych zastrzeżeń, co do ich rzetelności i wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony, dlatego Sąd dał im wiarę. Również zeznania powódki zasługują na wiarę, gdyż są zbieżne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Opinie biegłych M. B., T. A., N. A. i A. W. są logiczne, fachowe i również zasługują na wiarę.

Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (art. 822 kc).

W niniejszej sprawie strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność, co do zasady. Jej zdaniem zakres obrażeń, jakich doznała powódka nie spowodowały uszczerbku na zdrowiu, nie doznała ona żadnej krzywdy, która uzasadniałaby ustalenie i wypłatę odszkodowania i zadośćuczynienia.

Odszkodowanie

Powódka domagała się kwoty 12.000 zł tytułem odszkodowania oraz 18.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Kwota 12.000 zł tytułem odszkodowania jest nadmiernie wygórowana, bowiem powódka wykazała, iż poniosła jedynie koszty w wysokości 872,79 zł, związane z zakupem leków, środków medycznych, dojazdów do placówek medycznych.

W związku z powyższym wskazana kwota tytułem odszkodowania nie odpowiada przybliżonym kosztom celowym i koniecznym, jakie zostały poniesione na leczenie.

Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia, jeżeli tylko są konieczne i celowe. Wśród tych wydatków wymienia się powszechnie koszty leczenia, w tym pobytu w szpitalu, pomocy pielęgniarstwa, koszty farmaceutyków, sprzętu ortopedycznego, specjalnego odżywiania się. Do tego typu kosztów zaliczyć należy także wydatki związane z transportem chorego do szpitala oraz na zabiegi medyczne i rehabilitacyjne, koszty związane z odwiedzinami pacjenta w szpitalu przez osoby bliskie czy wynikające z konieczności specjalnej opieki i pielęgnacji nad chorym (również tej wykonywanej nieodpłatnie przez osoby bliskie), koszty zabiegów rehabilitacyjnych, koszty przygotowania poszkodowanego do zmiany zawodu, przyznane zarówno w formie świadczeń jednorazowych, jak i okresowych, itp. (wyr. SA w Poznaniu z 29.7.2015 r., [IACa 256/15](#), L.; wyr. SA w Krakowie z 11.3.2016 r., [IACa 1706/15](#), L.; wyr. SA w Białymstoku z 3.6.2015 r., [IACa 150/15](#), L.; wyr. SA w Łodzi z 11.6.2015 r., [IACa 1821/14](#), L.). Zwrot tych kosztów należy się poszkodowanego niezależnie od tego, czy świadczenia, produkty bądź usługi sfinansowane z tych środków okazały się ostatecznie skuteczne i przyniosły spodziewane rezultaty. Ponadto wskazać należy, że w orzecznictwie dominuje obecnie pogląd, że poszkodowanego nie powinien obciążać dowód polegający na wykazaniu, że koszty leczenia nie zostaną pokryte w ramach posiadanego przez niego ubezpieczenia zdrowotnego. Co więcej, brak jest także podstaw do przyjęcia,

że kwoty wypłacone poszkodowanemu na mocy dowolnych umów ubezpieczenia zmniejszają zakres obowiązku odszkodowawczego sprawcy szkody. Celem uzyskania kompensaty na podstawie art. 444 KC poszkodowany nie musi też uzasadniać skorzystania z prywatnej opieki medycznej tym, że dostęp do tego typu usług medycznych w ramach publicznej służby zdrowia był niemożliwy lub znacznie utrudniony (wyr. SN z 19.5.2016 r., IV CSK 552/15, L.; wyr. SA w Warszawie z 28.5.2015 r., VI ACa 1301/14, L.; wyr. SN z 12.9.2014 r., I CSK 634/13, L.).

W świetle powyższego zdaniem Sądu wskazane przez powódkę koszty w wysokości 872,79 zł znajdują uzasadnienie jako celowe i konieczne, a tym samym zasługują na uwzględnienie.

Jak już wyżej wspomniano, powódka dochodziła tytułem zadośćuczynienia kwoty 18. 000 zł. Strona pozwana zakwestionowała wskazywany zakres cierpień fizycznych i psychicznych stanowiących podstawę żądania zadośćuczynienia, w szczególności, aby skutki przedmiotowego zdarzenia posiadały wymiar wskazywany w uzasadnieniu pozwu.

W przypadku naruszenia czynności narządu ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 kc). Przepisy kodeksu cywilnego nie precyzują kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. Na podstawie jednak orzecznictwa Sądu Najwyższego i ustaleń doktryny wskazać należy, że są nimi: rozmiar cierpień, ich intensywność, trwałość, nieodwracalność, przebieg leczenia i jego skuteczność, utrudnienia, jakie doznany uszczerbek powoduje w życiu codziennym (por. wyrok SN z dnia 4.07.1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1970, z.4, poz. 71, wyrok SN z dnia 22.06.2006 r., II CK 392/04 LEX nr 177203). Zadośćuczynienie ma być odpowiednie. Nie może być ono wygórowane i prowadzić do wzbogacenia się strony. Jednocześnie musi stanowić dla powoda realną wartość ekonomiczną, dostosowaną do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie (np. wyrok SN z dnia 26.02.1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, poz. 105, wyrok SN z dnia 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA z 1966, poz. 92).

Niewątpliwie powódka w wyniku wypadku doznała krzywdy i należy się jej z tego tytułu zadośćuczynienie od strony pozwanej. Wypadek spowodował, że musiała podjąć leczenie, korzystać z porad specjalistów, odbyła także rehabilitacje. Z opinii biegłych wynika, że powódka co prawda nie doznała żadnego trwałego uszczerbku na zdrowiu, co jednak w ocenie Sądu nie oznacza, że z tytułu wypadku nie należy się jej żadne zadośćuczynienie. Z ustaleń postępowania wynika, że na skutek zdarzenia z dnia 09.08.2017r. powódka odczuwała dolegliwości bólowe głowy, kręgosłupa szyjnego co utrudniało jej wykonywanie zwykłych codziennych czynności.

Tak więc należy stwierdzić, że u powódki wystąpiła krzywda związana z odczuwanymi, fizycznymi dolegliwościami oraz samopoczuciem psychicznym przy przyjęciu, że roszczenie zdefiniowane w art. 445 § 1 k.c. obejmuje wszelkiego rodzaju skutki negatywnych zmian, uważanych w potocznym znaczeniu za „krzywdę”, jakiej doświadczają osoby, u której delikt spowodował uszkodzenie ciała, czy to w postaci krzywdy odczuwanej na skutek utraty sprawności ciała, odczuwania fizycznego bólu i współistniejących stanów poczucia bezradności, uciążliwości wywołanej koniecznością poświęcania na czynności życiowe większej uwagi i wysiłku.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd uznał, mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, że będzie ona stanowić pełną rekompensatę za doznaną krzywdę, a równocześnie nie jest ona wygórowana. Kwota ta jest, bowiem dostosowana do negatywnych skutków, jakie powódka odczuwała po przedmiotowym zdarzeniu.

J. Z. przez kilka miesięcy przebywała na zwolnieniu lekarskim. Przez ten okres czasu nie mogła wykonywać pracy zawodowej, co wiązało się z brakiem możliwości podjęcia pracy.

Zdaniem Sądu, odpowiednim zadośćuczynieniem jest kwota 5.600 zł i z uwagi, iż strona pozwana w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego przyznała jej kwotę 600 zł, tytułem zadośćuczynienia, należało zasądzić dalszą kwotę – 5.000 zł.

W pozostałym zakresie. Sąd powództwo oddalił (punkt II wyroku).

Odsetki zostały zasądzone na podstawie art. 481 § 1 kc. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego, toteż przekształcenie go w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowane wobec dłużnika do spełnienia świadczenia (art. 455 kc, wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, LEX nr 274209). Wezwanie takie nastąpiło w dniu 23 października 2017r. wobec powyższego powódka domagała się zasądzenia odsetek od dnia 23 października 2017r. Sąd takie żądanie uznał za w pełni uzasadnione.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 kpc.

Powódka w swoim żądaniu utrzymała się w 20 %

Na koszty postępowania złożyło się :

opłata sądowa od pozwu w kwocie - 1.500, 00 zł

koszty opinii biegłych - 4.590, 02 zł

koszty zastępstwa procesowego powoda - 3.617, 00 zł

i pozwanego - 3.617, 00 zł

Razem : 13.324,02 zł

Powódka poniosła koszty w łącznej wysokości 5.717 zł (opłata sądowa od pozwu – 1.500 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 600 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 3.617 zł).

Koszty zaś, jakie poniósł pozwany (...) S.A. w W. to kwota 4.217 zł (zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 600 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa - 3.617 zł).

Mając powyższe na uwadze, nakazano ściągnąć od powódki J. Z. kwotę 3.390, 02 zł tytułem brakującej zaliczki na poczet opinii biegłych.

Od powódki J. Z. zasądzone na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.552,19 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania.

Sędzia